

## Arrest

nr. 137 677 van 30 januari 2015  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. STAELENS en van advocaat S. BOUMAHDJ, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 oktober 2005 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

1.2. Op 2 december 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 18 januari 2006 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State.

1.4. Bij arrest nr. 196 441 van 28 september 2009 verwerpt de Raad van State het beroep vermeld in punt 1.3.

1.5. Op 10 mei 2007 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.6. Op 5 februari 2008 neemt de gemachtigde van de minister een beslissing waarbij de aanvraag van 10 mei 2007 onontvankelijk wordt verklaard.

1.7. Op 19 juni 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9~~ter~~ van de vreemdelingenwet.

1.8. Op 22 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.7. onontvankelijk wordt verklaard. Aan de verzoekende partij wordt, samen met de voornoemde beslissing op 13 mei 2009 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

1.9. Op 15 mei 2009 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9~~ter~~ van de vreemdelingenwet in.

1.10. Op 22 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag van de verzoekende partij van 15 mei 2009 onontvankelijk wordt verklaard.

1.11. Op 18 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag van de verzoekende partij van 15 mei 2009 ongegrond wordt verklaard. Aan de verzoekende partij wordt samen met de voornoemde beslissing op 14 juni 2011 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Tegen voormelde beslissingen dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.12. Op 19 augustus 2011 dient de verzoekende partij een derde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9~~ter~~ van de vreemdelingenwet in . Op 15 september 2011 dient de verzoekende partij een aanvulling bij de voornoemde aanvraag in.

1.13. Bij arrest nr. 68 857 van 20 oktober 2011 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.11.

1.14. Op 21 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.12. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

1.15. Op 21 december 2011 dient de verzoekende partij een vierde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9~~ter~~ van de vreemdelingenwet in.

1.16. Bij arrest nr. 75 726 van 24 februari 2012 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.14.

1.17. Op 13 maart 2012, 15 maart 2012, 29 juni 2012, 26 september 2012, 17 april 2013 en 1 juli 2013 dient de verzoekende partij aanvullende stukken in voor haar aanvraag vermeld in punt 1.12.

1.18. Op 24 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvragen vermeld in punt 1.12. en 1.15. onontvankelijk worden verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

1.19. Op 30 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de beslissing van 24 april 2013 wordt ingetrokken.

1.20. Op 17 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvragen van 19 augustus 2011 en van 21 december 2011 onontvankelijk worden verklaard. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

**“Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.**

*Op 18.05.2011 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 15.05.2009. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift dd. 06.06.2011 en 06.12.2011 en de bijlagen voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 15.05.2009. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 18.05.2011 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012)”*

1.21. Op 21 oktober 2013 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.18. bij arrest nr. 112 340.

## 2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij betoogt onder meer dat de verwerende partij niet de moeite genomen heeft om haar dossier volledig te bekijken, dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de negatieve beslissing van 18 mei 2011, waarnaar de verwerende partij verwijst, en het negatieve arrest dat daarop volgde gelezen werd. Vervolgens citeert de verzoekende partij uit het arrest nr. 68 857 van de Raad van 20 oktober 2011 en dit als volgt: “3.9. De Raad dient net als de verwerende partij vast te stellen dat de premisse van verzoeker dat hij het dure medicijn Humira dient te nemen, waarop zijn conclusie steunt dat de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt, steunt op stukken die hij niet aan de verwerende partij verstrekt heeft. De door verzoeker in zijn verzoekschrift vermelde stukken 4 t.e.m. 11, waaruit blijkt dat hij effectief behandeld wordt met het medicijn Humira, bevinden zich namelijk niet in het administratief dossier. Verwerende partij kan niet verweten worden geen rekening gehouden te hebben met stukken waarover ze niet beschikte op het ogenblik dat ze de bestreden beslissing trof. Verzoekende partij lijkt dit ook zelf te beseffen aangezien ze ter terechtzitting meedeelt dat er op 19 augustus 2011 een nieuwe aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen werd ingediend waarbij aangehaald wordt dat het medicijn Humira genomen wordt.” De verzoekende partij betoogt dat aangezien de vorige aanvraag tot verblijfsmachtiging ongegrond bevonden werd en dat inderdaad moest vastgesteld worden dat essentiële informatie over de HUMIRA behandeling ontbrak in het administratief dossier, in de navolgende aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 19 augustus 2011 en in de daarna volgende actualisaties uitgebreid werd ingegaan op informatie omtrent HUMIRA. De verzoekende partij vervolgt dat in de beslissing van 18 mei 2011 duidelijk gesteld werd dat het dossier geen essentiële informatie betrof over HUMIRA, dat in de huidige aanvraag en de vele actualisaties dit wel het geval is, dat de aanvraag van 19 augustus 2011 dus geenszins dezelfde is als deze van 15 mei 2009, dat deze stelling van de verwerende partij dan ook manifest incorrect is.

Volgens de verzoekende partij blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle elementen in het dossier en zij dan ook zeer onzorgvuldig is tewerk gegaan, dat met andere woorden artikel 9<sup>ter</sup>, §3, 5° van de vreemdelingenwet niet van toepassing kan zijn, gezien juridisch nog niet geoordeeld werd over alle ingeroepen elementen.

3.2. Betreffende het eerste middel merkt de verwerende partij in de nota met opmerkingen op dat het loutere feit dat de verzoekende partij beweert dat haar medische problematiek nog steeds actueel is, op generlei wijze afbreuk doet aan het feit dat door de gemachtigde kon worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich op dezelfde medische elementen beroept als bij de eerdere aanvragen tot verblijfsmachtiging van 15 mei 2009 en 18 mei 2011. De verwerende partij laat gelden dat de verzoekende partij in gebreke blijft om aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat de gemachtigde een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben. Integendeel blijkt uit het eerste middel nergens dat de verzoekende partij de concrete motieven van de bestreden beslissing betwist, waar werd vastgesteld dat de voorgelegde medische getuigschriften van de derde aanvraag tot verblijfsmachtiging van 19 augustus 2011 en de vierde aanvraag van 21 december 2011 slechts de eerder aangehaalde gezondheidstoestand bevestigen. De verwerende partij laat gelden dat de verzoekende partij haar beschouwingen, als zou haar medische problematiek nog steeds actueel zijn, uiteraard op generlei wijze afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing gelet op het feit dat nergens in de bestreden beslissing betwist wordt dat de verzoekende partij nog een medische aandoening zou hebben. Vervolgens stelt de verwerende partij dat door de gemachtigde terecht werd opgemerkt dat nopens de door de verzoekende partij aangehaalde medische aandoening – dewelke op heden nog steeds actueel zou zijn - bij beslissing van 18 mei 2011 reeds uitgebreid werd ingegaan op de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen in het land van herkomst. De verwerende partij wijst op het feit dat naar aanleiding van een eerdere aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9<sup>ter</sup> van de vreemdelingenwet reeds onderzoek werd gevoerd naar de medische aandoening van de verzoekende partij, waarbij uitdrukkelijk werd gesteld dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer gelet op de aanwezigheid van een adequate behandeling, dat het loutere feit dat de verzoekende partij door middel van andere standaard medische getuigschriften de medische toestand heeft geactualiseerd, nog niet betekent dat zij het bewijs leveren van andere medische aandoeningen. De verwerende partij verwijst in die zin naar arrest nr. 97 029 van 13 februari 2013 van de Raad. Zij stelt dat de verzoekende partij in haar aanvraag niet aanvoert dat er inmiddels sprake is met betrekking tot deze identieke aandoening van een gewijzigde graad van ernst, van een nieuwe, gewijzigde behandeling die deze aandoening vereist of dat er sinds de vorige aanvraag sprake is van een gewijzigde situatie in haar medische toestand, dat zij integendeel erkent dat de reeds onderzochte medische aandoeningen nog steeds actueel zijn.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 9<sup>ter</sup>, §3, 5° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

### **“§ 3**

*De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:*

*(...)*

*5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”*

3.4. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in haar beslissing van 18 mei 2011 vaststelde dat de verzoekende partij lijdt aan een medische problematiek en onder verwijzing naar het advies van de arts-adviseur van 9 mei 2011, dat de verzoekende partij kan reizen, geen mantelzorg behoeft en dat hoewel de medische problematiek kan worden beschouwd als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat wordt behandeld

wordt, zij geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Armenië. Verder wordt, verwijzend naar informatie die zich bevindt in het administratief dossier, gesteld dat de medische zorgen toegankelijk zijn in Armenië, wordt de persoonlijke financiële situatie van de verzoekende partij bekeken waarbij gewezen wordt op steun die de IOM verstrekt aan terugkeerders en wordt besloten dat niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of dat betrokkene leidt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Uit het advies van de arts-adviseur van 9 mei 2011, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat op grond van de voorliggende standaard medisch getuigschriften en attesten, de aandoening '*ziekte van Bechterew (spondylitis ankylosans)*' in ogenschouw werd genomen. Betreffende de behandeling door anti-TNF wijst de arts-geneesheer er op dat Dr. Dhondt stelde dat deze medicatie nuttig kan zijn maar niet levensnoodzakelijk. Als medicamenteuze behandeling weerhoudt de arts-geneesheer de volgende behandelingen: fenybutazone en Contramal. Voorts wijst de arts-geneesheer er op dat de meest recente medische gegevens dateren van 1 jaar en 9 maanden voor het advies en zij nadien geen aanvullende medische attesten meer ontvingen omtrent de verdere evolutie van het klachtenpatroon en/of de huidige behandeling en/of waaruit zou blijken dat anti-TNF behandeling intussen is opgestart.

Uit de stukken van het administratief blijkt dat de verzoekende partij haar aanvraag van 19 augustus 2011 stelde op de volgende medische pathologie: Spondylitis Ankylosans - de ziekte van Bechterew, waarbij zij verwijst naar een medisch getuigschrift van dr. Dhondt. In haar aanvraag verduidelijkt de verzoekende partij verder dat het eerste medicijn dat zij diende te nemen onvoldoende was om haar aandoeningen onder controle te krijgen en zij sinds 2010 het medicijn HUMIRA neemt. Zij licht voorts het gebruik van HUMIRA in haar geval toe. De verzoekende partij verwijst naar de door haar bij haar aanvraag gevoegde stukken. Uit het bij de aanvraag gevoegd standaard medisch getuigschrift van 6 juni 2011 blijkt dat er pijnklachten zijn en dat in 2007 de diagnose Spondylitis Ankylosans gesteld werd, dat de ziekte onvoldoende onder controle is met NSAID en dat er behandeling is met HUMIRA sinds mei 2010, dat de actuele behandeling bestaat uit 40mg HUMIRA om de twee weken en dat de voorziene duur van de behandeling blijvend is. De mogelijke complicaties bij de stopzetting van de behandeling worden beschreven als het opnieuw toenemen van de ziekte-activiteit met meer pijnklachten in rug en nek en de evolutie van de aandoening wordt omschreven als volgt '*Met behandeling met anti-TNF (in casu Humira) is er een stabilisatie van de ziekte*'. Onder specifieke noden heeft dr. DHONDT in het medisch getuigschrift van 6 juni 2011 nog gewezen op regelmatige controle bij de reumatoloog. Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij bij zijn aanvraag van 21 december 2011 een standaard medisch getuigschrift van 6 december 2011 voegde, zoals ook de verwerende partij opmerkt in de bestreden beslissing. In dit standaard medisch getuigschrift kan gelezen worden dat de aandoening op basis waarvan de aanvraag wordt ingediend '*Spondylitis Ankylosans*' betreft en dat als medicamenteuze behandeling '*HUMIRA*' vermeld wordt met een voorzien duur van noodzakelijke behandeling '*In theorie een blijvende behandeling*'. Bij de gevolgen van het stopzetten van de behandeling wordt onder andere vermeld '*toename van de pijnklachten*'. Ten overvloede wijst de Raad er op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij verschillende bijlagen heeft overgemaakt aan de verwerende partij zoals blijkt uit punt 1.12 en 1.17.

3.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris vaststelt dat uit de voorgelegde standaard medische getuigschriften en de bijlagen blijkt dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag van 15 mei 2009 (waarvoor op 18 mei 2011 een ongegrondheidsbeslissing werd genomen). De gemachtigde vervolgt dat het voorgelegde medisch getuigschrift slechts de eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene bevestigt en dat in de beslissing van 18 mei 2011 uitgebreid werd ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van de betrokkene werd onderzocht.

3.6. De verzoekende partij betwist als dusdanig niet dat zij op zich nog steeds lijdt aan dezelfde aandoening. Kernbetoog van de verzoekende partij is evenwel dat uit de naar aanleiding van de derde en vierde verblijfsaanvraag voorgelegde standaard medische getuigschriften van 6 juni 2011 en 6 december 2011 alsook de bijlagen blijkt dat haarmedicatie werd aangepast, dat de aanvraag van 19 augustus 2011 dus geenszins dezelfde is als deze van 15 mei 2009. Concreet geeft de verzoekende partij aan thans te worden behandeld met HUMIRA.

3.7. In tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij in de nota met opmerkingen stelt, voert de verzoekende partij in haar aanvraag wel aan dat er inmiddels sprake is, met betrekking tot deze identieke aandoening, van een gewijzigde behandeling die deze aandoening vereist.

Er dient te worden vastgesteld dat uit dit medisch getuigschrift van 6 juni 2011 en 6 december 2011 blijkt dat de verzoekende partij voor de ziekte 'Spondylitis Ankylosans', na datum van de ter staving van haar aanvraag van 15 mei 2009 voorgelegde medische attesten van 12 en 26 maart 2008, medisch getuigschrift van 23 april 2009 en een consultatieverslag van 24 juli 2009, wordt behandeld met het geneesmiddel HUMIRA. Uit de medische getuigschriften van 6 juni 2011 en 6 december 2011 blijkt dat de verzoekende partij wordt behandeld met HUMIRA, een anti-TNF sinds mei 2010. Ten tijde van de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf van 15 mei 2009 was nog geen sprake van een noodzakelijke behandeling of een effectieve behandeling met het geneesmiddel HUMIRA.

Uit het standaard medische getuigschrift van 6 juni 2011, dat werd bijgevoegd bij de aanvraag van 19 augustus 2011, blijkt dat de aanvankelijke behandeling van de verzoekende partij met NSAID werd aangepast naar een behandeling van HUMIRA omdat de ziekte onvoldoende onder controle was met het eerste vernoemde geneesmiddel.

3.8. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij enkel naging of de in het kader van de opeenvolgende aanvragen om machtiging tot verblijf ingeroepen aandoeningen dezelfde waren. Er blijkt niet dat voor het overige de in het kader van de opeenvolgende aanvragen om machtiging tot verblijf voorgelegde standaard medisch getuigschriften met elkaar werden vergeleken of dat rekening werd gehouden met het gegeven dat de behandeling van de verzoekende partij werd aangepast wegens het onvoldoende onder controle krijgen van de ziekte en waarbij de noodzakelijke behandeling werd aangepast met het geneesmiddel HUMIRA. De Raad merkt evenwel op dat niet blijkt dat het begrip 'nieuwe elementen' in de zin van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet kan worden beperkt tot het voorhanden zijn van een nieuwe of gewijzigde aandoening en dat bijvoorbeeld een wijziging in de noodzakelijke behandeling omwille van het niet onder controle krijgen van de ziekte waarbij niet blijkt dat de nieuwe medicatie tevens voorhanden is in het land van herkomst niet tevens een nieuw element kan uitmaken, te meer nu reeds werd erkend dat de aandoening de vereiste ernst in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft. Zo spreekt voormelde wetsbepaling in dit verband over "ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk [die] reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling". In artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet wordt ook aangegeven dat elk voorgelegd standaard medisch getuigschrift telkens minstens de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling dient te vermelden. Aldus blijkt niet dat kan worden uitgesloten dat een verandering van de noodzakelijke behandeling – waarbij een nieuwe medicatie als noodzakelijk werd voorgeschreven waarvan niet blijkt dat dit tevens beschikbaar is in het land van herkomst – een nieuw element in de zin van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet kan uitmaken. De Raad zelf vermag verder niet te oordelen over de vraag of het 'oude' medicatieschema van de verzoekende partij waarvan werd vastgesteld dat dit beschikbaar en toegankelijk is voor de verzoekende partij in haar land van herkomst, gelet op het onvoldoende zijn van deze medicatie om de aandoening onder controle te krijgen volgens de behandelende arts en als gevolg waarvan de noodzakelijke behandeling werd aangepast, nog als adequaat kan worden beschouwd. Dit betreft een strikt medische beoordeling.

3.9. Besluitend stelt de Raad dan ook vast dat niet blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met alle voorliggende gegevens, minstens dat hij kennelijk onredelijk handelde door *in casu* louter op basis van het vaststellen dat dezelfde aandoening voorligt vast te stellen dat geen nieuwe elementen in de zin van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet blijken.

Het betoog van de verwerende partij doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

3.10. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet is aangetoond.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de andere onderdelen van het middel dringt zich niet langer op.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9<sup>ter</sup> van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

### **Artikel 2**

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER